

Antal Balázs

Apácska-vers

Apácskám a hideg észak rónaságait rójja
 felfeslik rajta a foltos ruha a szél szagatja húzza
 de vissza nem fújthatja égre földre indul
 fakó kikopott viharkabátban lukas halinacsizmában
 apácskám megy fagyon és havon égre tárt karokkal
 erdőből ki és erdőbe be csöndben fújt sóhajokkal
 rókákkal beszél és baglyokkal az éj gödrét fosztogatja
 gombák között jár az én apácskám végigszabolja sorba
 két karját kitérve égre néz de nem érti az ég ha motyogja
 hogy a szív szakadatlan
 dobog a zuhatagban
 nincs aki azt megokolja
 ködben bolyong és harmatban mélységek fölött inog
 sorsa mostoha méhében függ létem onnan vagyok
 kezében meztelen baltanyél fák éle tenyerében
 messziről jött és messze megy és nem élhetne szerényebben
 és közben szakadatlan szívében akaratlan
 megtépett farkasok nyája mosolya vizében szarvasok nyála

tíz éve nem voltam nála

Azóta várja napra nap hogy bukkanjak fel egyszer
 erdőket irt és vadakat ezért űz szerteséjjel
 de én nem megyek sehogysem akárhogy álmodik értem
 ha az erdők felé bolyonganék egyből megrogyna térdem
 tudja ezt ő is valahol mélyen
 de a szív szakadatlan
 dobog a zuhatagban
 és nincs aki azt megokolja
 egy nap majd kabátját magára ölti élni halni indul
 városperemi magányom szélén a szívem belesajdul
 futnék rohannék akkor már bár tudom hogy késő lenne
 tán még fölérnék oda északra az utolsó süket csendre

Öregember-versek

1
 Öregember-ágyról az öregember fölkel
 kezdődik a kezdődik az öregember napja
 ebben a napban van szerencse
 ebben a napban van bosszúság
 ebben a napban van szeretet
 ebben a napban van hiányosság
 ebben a napban éppen ugyanaz van
 mint ami bármilyen más napokban
 de ez mégis de ez mégis
 öregember-nap mégis

2
 öreg az öregember
 az öregember a legöregebb a földön
 nincs nála öregebb ezen a világon
 nincs foltosabb kéz az öregember kezénél
 nincs görbültebb hát az öregember hátánál
 nincs savószinűbb szem az öregember szeménél
 nincs szomorúbb szikkadt halálarc
 az öregember szomorú szikkadt öregember-arcánál

3
 nem vagyok öregember
 mondja az öregember
 nem vagyok öregember
 mondja és másnapra meghal

annyira öreg volt mondják
 nem várt rá senki és semmi
 el is hagyta magát
 nem akart már élni

igaz meghalni sem
 csak lenni és nem akarni semmit
 vagy nem akarni semmit csak úgy
 lét-nemlét dolga nélkül

üldögelni a kertben
 egy kicsit még jönni-menni
 azokra gondolni folyton
 akik őt el akarják feledni

4
 öregember ül az öregember-házban
 öregember-székben öregember-szobában
 öregember-tükörbe öregember-arc néz
 öregember-fiókba öregember-kéz túr

öregember-szekrényben az öregember-nadrág
 élére vasalva azóta hogy az öregasszony még
 nos, hogy az öregasszony még
 hát igen

5
 öregember-élet végén meghal az öregember
 szájából a szavak miket életében mondott
 visszacsúsznak a torkába gyomrába
 füléből a hangok miket életében hallott
 sorra kipotyognak mind a kőre
 orrát eltörik a szagok miket életében érzett
 szívét elszorítják a megélt érzések

öregemberig érő öregember-szagból
 élő emberig érő halottember-szaggá változik

